

Het duurde langen tijd vóór Sarina overtuigd was, dat dit de beste wijze was, om uit het doolhof te geraken, waarin beiden, doch vooral Achmad, verward waren. Na een teeder afscheid ging zij — om geen achterdocht te wekken — langs een omweg naar den kampong terug.

Zij nam onverwijld haren vader in het geheim, die haar een pas voor Achmad bezorgde. Hij bood zich aan hem op te zoeken in het bosch, doch dit wilde zij niet. De pas bewaarde zij in haren oedit 1) en ging naar den pangoeloe 2), van wien zij tegen betaling een paar djimats 3) ontving. Ook tooide zij zich met haren zilveren pending 4), niet uit opschik, maar om hem aan Achmad te geven en dien hij verkoopen kon, als hij geld noodig had.

Lang vóór de zon ter kimme daalde ging zij boschwaarts, waar Achmad haar reeds wachtte. Zij had in een doek eenige pisangbladeren, gevuld met rijst, sambal en gedroogde visch. Want Achmad — haar Achmad sedert dezen noodlottigen dag — had nog niets gegeten.

Met ongeduld verbeidde hij haar, ofschoon het nog geen avond was. En toen zij al hare gaven voor hem uitspreidde en hem vertelde, hoe zij schreide, toen haar vader haar den pas gaf, dien Achmad voor zijne reis noodig had; hoe haar hart gepijnigd was, toen zij den pangoeloe smeekte haar de djimats te geven, die haren Achmad

«Sarina,» zoo sprak hij, «beloof mij eeuwige trouw.»

moesten behoeden voor oorlogsgevaren, toen nam hij hare hand en herhaalde zijn eed van eeuwige trouw. Den pending wilde hij niet hebben. Hij zou den weg naar Malang volgen, waar jonge mannen als soldaat werden aangenomen. Hij zou haar nu en dan een brief schrijven, dien de pangoeloe voor

1) Band om den sarong op te houden. 2) Inlandsch geestelijke. 3) Godsdienstige spreuken, die als talisman dienen. 4) Zilveren buikband.